

Nu as putea sa spun ca te nasti cu iubirea fata de natura in sange sau ca te educi si te educa ea sau ca ai primit-o ca un dar de la o divinitate absolut naturalista si ea. Prefer sa ma relationez cu sentimentul care se formeaza in suflet privindu-l ca o alegere afirmativa, categorica, absoluta si totalmente voluntara. Probabil daca as incerca sa sondez cele mai adanci locuri ale fiintei mele, unde urmele de egoism incep sa dispara, o revelatie ca si cea de mai sus este necesara si de ce nu dorita pentru a-mi justifica actiunile si a da sens existentei. Totusi daca privesc lucrurile dintr-o perspectiva total pragmatica si bine infipta in realitatea cotidiana incep sa vad ca acest amor naturae, dragostea de natura, de esenta, de insasi ceea ce suntem noi toti, vine din experiente nenumarate care m-au pus fata in fata cu subiectul discutiei noastre. Preferam adesea sa privim natura ca un obiect functional si am inceput deja sa confundam acest termen cu asezarile urbane, cu cotidianul de beton si sticla, cu planta din ghiveci pe care am uitat sa o udam de o saptamana. Aceste conceptii relativ gresite despre jungla urbana in care traim se surpa aproape instantaneu atunci cand o parasim si cand suntem pusi la colt de adevarata natura, adevarata salbaticie, pe care vrem nu vrem pana la urma o vom descoperi.

Probabil si inainte de a avea experienta intalnirii spontane si ireversibile cu ce inseamna natura as fi putut sa scriu foarte frumos, poate la un nivel mai plastic si de buna seama mai superficial despre importanta respectarii si ocrotirii naturii. Totusi aceasta perceptie insuflata de documentarele televizate ar fi fost searbada, lipsita de gust si culoare. Am realizat ca pana la urma respectarea si ocrotirea mediului care ne inconjoara nu se face din fata televizorului sau palavragind la o cafea ore in sir despre salvarea planetei. Cineva trebuie in mod fortuit sa isi paraseasca confortul caminului si sa inceapa sa iasa inspre exterior, inspre natura.

Insa parasitul viziunii este unul anevoios pentru ca fiind niste fiinte sociale, cu siguranta avem nevoie de contexte sociale pentru a iesi in exterior. Un astfel de context l-am gasit intr-un cadru placut si deschis, cu oameni de bun-simt si seriozitate, care stiu ce vor si care stiu de ce fac ceea ce fac. Tot timpul m-am intrebato care ar fi justificarea unei asociatii de oameni care se autointituleaza ecologisti, adica iubitori si cunoscatori ai naturii. Raspunsul cu siguranta l-am gasit la Valea Verde. Nevoia de edificare si de impartasire a experientelor comune si mai mult de creare de contexte favorabile unei relatii veritabile cu natura se afla cu siguranta printre motivele pentru care existenta unor astfel de nuclee de oameni este absolut necesara. Pe de alta parte amor naturae este molipsitoare si totodata nu poate sa ramana fara actiuni. Astfel de actiuni pot si sunt initiate in comunitate in concordanta cu nevoile sesizate impreuna cu o mana de oameni dedicati si determinati. Probabil multi vor apostrofa si vor cita celebra fraza, „Cu o floare nu se face primavara”. E adevarat, nu se face, dar simpla prezenta a florii anunta venirea iminenta a primaverii. O primavara care aduce un nou ciclu de viata, o alta speranta si forte proaspete si puternice.

Amor naturae (I) - Confesiuni esentiale despre cum am ajuns sa iubesc natura

Scris de Claudia Hotea

Marti, 08 Februarie 2011 06:46 - Ultima actualizare Marti, 08 Februarie 2011 08:17

Probabil ceea ce ne face sa mergem inainte in ciuda haosului interior si exterior este acea farama de speranta. Si trebuie sa precizez, nu este vorba de o speranta tampa, nefondata, care se clatina la prima bataie de vant si care se spulbera la prima furtuna. Speranta mea sau as putea spune speranta noastra este cladita pe ceva concret, pe idealuri clare si tinte precise. Astept cu nerabdare urmatoarea iesire in natura hai-hui prin Maramures, umbland extatic dupa animale, fotografiindu-le, luandu-le putin din stralucire pentru a o pune mai apoi in inimile noastre si a o darui altora. Astept urmatoarea tabara internationala in care sunt sigura ca voi intalni oameni extraordinari, de valoare, care imi vor darui ceva din prea-plinul lor si care imi vor marca existenta. Privesc cu bucurie spre urmatorul seminar din care sigur am ceva de invatat si care imi va imbogati universul cunostintelor. Ma gandesc cu nerabdare la urmatoarea iesire cu barcile pe Iza, Teplita sau Viseu si la minunatele fiinte si lucruri care mi se vor infatisa inaintea ochilor. Ma gandesc si astept ca toate aceste lucruri sa se intample cu certitudinea ca nu sunt doar niste sperante desarte, ci niste realitati viitoare.

Insotita fiind de toate aceste asteptari si sperante pentru viitor, voi incheia aceasta prima serie de confesiuni cu o fraza pe care probabil multi au auzit-o in filmul Avatar, „Si-au omorat Mama si acum vor face aceasta si aici”. Ar fi intelept din partea noastra sa incercam sa nu ne omoram mama, sa nu uitam sa iubim ceea ce ne-a fost dat si sa nu privim cu usuratate, trecand nepasatori pe langa tot ce mai insemna natura din jurul nostru. Sa ne implicam in cele mai marunte detalii si totusi sa nu le dam uitarii pe cele cu o adevarata importanta. Sa ne faurim planuri de viitor si sa muncim impreuna la realizarea lor. Probabil ca asa ar suna viziunea mea pentru viitor, viziunea noastra. Pare greu, dar nu e greu. E doar o chestiune de alegere.

AUTOR: Prof. Claudia Hotea (Asociatia Valea Verde)

